

คำวินิจฉัยของ นายประเสริฐ นาสกุล ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕/๒๕๕๒

วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๒

เรื่อง การที่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) คิดดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมจากบริษัท พาต้าอินเตอร์ตีพาร์ทเมนท์ กรุ๊ป จำกัด กับพวก โดยอาศัยอำนาจตามประกาศของบริษัท ฯ ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ขัดต่อพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๕๓๕ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ หรือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ได้มีคำร้องเป็นหนังสือ ที่ ยธ ๐๒๕๑/๕๓๘๑๕ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ส่งสำนวนคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๑๐๗๕/๒๕๕๐ ระหว่างบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ ฟ้องบริษัท พาต้าอินเตอร์ตีพาร์ทเมนท์กรุ๊ป จำกัด กับพวก เป็นจำเลย ในข้อหาหรือฐานความผิดตัวเงิน ขยายลดตัวเงิน กู้ยืม ค้ำประกัน จำนอง เป็นกรณีซึ่งจำเลยเป็นผู้ร้อง อ้างว่า ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ มาเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณา

มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้หลายฉบับ คือ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ บัญญัติว่า “มาตรา ๒๔ บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การจำกัดสิทธิและเสรีภาพอันเป็นการฝ่าฝืนเจตนารมณ์ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้ มาตรา ๒๕ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน”

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติว่า

“มาตรา ๖ รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้

มาตรา ๒๘ บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้

มาตรา ๓๐ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้ เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า

“มาตรา ๗ ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยแก่กัน และมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรม หรือโดยบทกฎหมายอันชัดแจ้ง ให้ใช้อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี

มาตรา ๖๕๔ ท่านห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยเกินร้อยละสิบห้าต่อปี ถ้าในสัญญากำหนดดอกเบี้ยเกินกว่านั้น ก็ให้ลดลงมาเป็นร้อยละสิบห้าต่อปี”

พระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ บัญญัติว่า

“มาตรา ๓ บุคคลใด

(ก) ให้บุคคลอื่นยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือ

๑๑๑

ท่านว่าบุคคลนั้นมีความผิดฐานเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติว่า

“มาตรา ๓๐ ธนาคารแห่งประเทศไทยด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรี มีอำนาจกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) ดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายได้ในการกู้ยืมเงินหรือรับเงินจากประชาชน

(๒) ดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจเรียกได้

๑๑๑”

“มาตรา ๓๐ บริษัทใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ... มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง หรือ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม.....เงื่อนไขหรือคำสั่งที่กำหนดตามมาตรา ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละสามพันบาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่ หรือจนกว่าจะปฏิบัติถูกต้อง” (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕)

“มาตรา ๓๕ ๑๓๑

ในกรณีที่บริษัทใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง กรรมการหรือผู้จัดการของบริษัทนั้น หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของบริษัทนั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนถึงห้าแสนบาท เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดของบริษัทนั้นด้วย”

(วรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕)

พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ บัญญัติว่า

“มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สถาบันการเงิน” หมายความว่า

(๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๒) ธนาคารพาณิชย์ตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์

(๓) บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์

(๔) สถาบันการเงินอื่นที่รัฐมนตรีกำหนดโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทย โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

๑๓๑

มาตรา ๔ เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขภาวะเศรษฐกิจของประเทศ รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทย มีอำนาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงิน อาจคิดจากผู้กู้ยืม หรือคิดให้ ผู้ให้กู้ยืมให้สูงกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีได้

๑๓๑

การกำหนดตามมาตรา นี้ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๕ การกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่กระทบกระเทือนถึงอำนาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามที่มีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้โดยเฉพาะ แต่การกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามกฎหมายนั้น จะต้องไม่เกินอัตราดอกเบี้ยที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๔

มาตรา ๖ เมื่อรัฐมนตรีกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามมาตรา ๔ แล้ว มิให้นำมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับแก่การคิดดอกเบี้ยของสถาบันการเงินที่รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๔”

(มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๖ นี้ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕)

บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ฟ้องบริษัท พาต้าอินเตอร์ดีพาร์ทเมนท์กรุ๊ป จำกัด กับพวก เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ให้จำเลยที่ ๑-๕ ร่วมกันชำระเงินคิดถึงวันฟ้อง จำนวน ๑๕,๕๒๗,๘๕๕.๕๗ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปีของต้นเงิน จำนวน ๑๓,๑๘๓,๕๕๔.๒๔ บาท และให้จำเลยที่ ๖ รับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ ๑ ในจำนวนเงินคิดถึงวันฟ้อง ๒,๓๕๕,๕๖๑.๖๔ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปี ของต้นเงิน จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น

บริษัท พาต้าอินเตอร์ดีพาร์ทเมนท์กรุ๊ป จำกัด จำเลย ให้การต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๐, ๓๐ ตุลาคม และ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ ได้แย้งว่า การที่โจทก์อ้างว่า มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้เกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในการกู้ยืม หรือรับเงินจากประชาชน และการกำหนดอัตราดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายหรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ประกาศของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) เรื่อง การกำหนดอัตราดอกเบี้ยให้กู้ยืมหรือส่วนลดสูงสุดที่บริษัทจะเรียกเก็บได้ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ในส่วนที่ให้เรียกดอกเบี้ยเกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี นั้น ขัดต่อพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ หรือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ เพราะเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เนื่องจากโจทก์และจำเลยต่างก็เป็นบุคคล โจทก์เป็นสถาบันการเงินซึ่งทั่วประเทศมีไม่เกิน ๑๐๐ ราย ส่วนจำเลยเป็นบุคคลธรรมดาซึ่งมีถึง ๖๐ ล้านคน เป็นการคำนึงถึงสถานะของบุคคลหรือฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม หากบุคคลใดให้กู้ยืมและคิดดอกเบี้ยเกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี ย่อมมีความผิดทางอาญาตามพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๓ ซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนเหตุผลอย่างอื่นไม่เกี่ยวกับปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด

กระทรวงการคลังมีหนังสือ ด่วนมาก ที่ กค ๐๓๑๕/๕๓๑ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๒ ถึงประธานศาลรัฐธรรมนูญ สรุปความได้ว่า

(๑) การออกประกาศกระทรวงการคลังเพื่อกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน หรือสถาบันการเงินอื่นจะคิดได้จากผู้กู้ยืมเงินนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังใช้อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน

(๒) สำหรับประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยที่กำหนดเพดานดอกเบี้ยที่ธนาคารพาณิชย์และบริษัทเงินทุนอาจเรียกดอกเบี้ยจากเงินให้กู้ยืมหรือคิดดอกเบี้ยเงินฝากให้นั้น ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดโดยใช้อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์ และกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ ซึ่งประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทยดังกล่าวได้กำหนดให้ธนาคารพาณิชย์และบริษัทเงินทุนแต่ละแห่ง ออกประกาศกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่จะเรียกเก็บหรืออัตราดอกเบี้ยที่จะคิดให้กับประชาชนด้วย

การออกประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย และประกาศกำหนดอัตราดอกเบี้ยของบริษัทเงินทุนซึ่งมีสภาพเป็นสถาบันการเงินดังกล่าว ให้คิดอัตราดอกเบี้ยตามที่สถาบันการเงินนั้น ประกาศกำหนด มิได้เป็นการบังคับประชาชนทั่วไป จึงไม่ขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

ธนาคารแห่งประเทศไทยมีหนังสือ ด่วนที่สุด ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๒ ถึงประธานศาลรัฐธรรมนูญ สรุปความได้ว่า

ธนาคารแห่งประเทศไทยไม่เคยมอบอำนาจตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ แก่บริษัทเงินทุน แต่เมื่อประเทศไทยเปิดเสรีทางการเงินโดยให้ดอกเบี้ยมีการเคลื่อนไหวตามกลไกตลาด จึงกำหนดให้บริษัทเงินทุนต่างประเทศกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่ตนอาจจ่าย หรืออาจเรียกได้ เพื่อประชาชนได้ทราบ เช่น ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง ดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายหรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕

ตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่า

(๑) พระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๓ (ก) บัญญัติว่า การให้บุคคลอื่นยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ ... มีความผิดฐานเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ปรากฏว่า ในขณะที่ตราพระราชบัญญัตินี้ มีกฎหมาย คือ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๔ กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้ไม่เกินร้อยละสิบห้าต่อปีแล้ว แต่ไม่ปรากฏว่า มีผู้ให้กู้ยืมผู้ใดถูกลงโทษ เนื่องจากผู้กู้ซึ่งฟ้องคดีจะยกเอาการที่ผู้ให้กู้ยืมโดยเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราเป็นข้อต่อสู้มิได้ เพราะถือว่า ผู้กู้

ไม่เป็นผู้เสียหายและยินยอมมาตั้งแต่เริ่มทำสัญญา และไม่เคยลงโทษผู้ให้กู้ยืมที่ฟ้องเรียกดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายดังกล่าวกำหนด หรือร้อยละสิบแปดต่อปี ร้อยละสิบเก้าต่อปี ร้อยละยี่สิบต่อปี ร้อยละยี่สิบเอ็ดต่อปี แล้วแต่กรณี ตามประกาศกระทรวงการคลังที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังออกโดยใช้อำนาจตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓

(๒) พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๐ บัญญัติให้ธนาคารแห่งประเทศไทยด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้ ... (๒) ดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจเรียกได้... ธนาคารแห่งประเทศไทยไม่กำหนดอัตราดอกเบี้ยเอง แต่มอบอำนาจให้บริษัทเงินทุนเรียกดอกเบี้ยแทน ซึ่งขัดแย้งกับคำสั่งชี้แจงของธนาคารแห่งประเทศไทยดังกล่าวข้างต้นดังที่ปรากฏในประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในการกู้ยืมเงินหรือรับเงินจากประชาชน และการกำหนดอัตราดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายหรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๐ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ มอบอำนาจกำหนดดอกเบี้ยและส่วนลดสำหรับบริษัทเงินทุนให้บริษัทเงินทุนกำหนดเอง โดยประกาศว่า

“ข้อ ๔ ให้บริษัทเงินทุนถือปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียกดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมและส่วนลด ดังต่อไปนี้

(๑) ให้บริษัทเงินทุนประกาศกำหนดอัตราดอกเบี้ยและส่วนลดสูงสุดที่บริษัทเงินทุนจะเรียกจากลูกค้าทั่วไป และอัตราดอกเบี้ยที่เรียกจากลูกค้าชั้นดีรวมทั้งอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่บริษัทเงินทุนจะเรียกจากลูกค้าที่ปฏิบัติผิดเงื่อนไข

(๒) ให้บริษัทเงินทุนเรียกดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมและส่วนลดได้ไม่เกินอัตราที่บริษัทเงินทุนประกาศกำหนด

(๓) การให้กู้ยืมเพื่อการจัดหาที่อยู่อาศัยแก่ผู้มีรายได้น้อยตามหลักเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดเฉพาะรายที่ทำสัญญาผูกพันไว้ก่อนวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๕ ให้เรียกได้ไม่เกินอัตราดอกเบี้ยสูงสุดสำหรับลูกค้าทั่วไปที่บริษัทเงินทุนประกาศกำหนดในแต่ละคราว หักด้วยอัตราร้อยละ ๑.๕ ต่อปี” แต่ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยฉบับนี้ถูกยกเลิกโดยประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในการกู้ยืมเงินหรือรับเงินจากประชาชน ลงวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๘ (ข้อ ๑) ซึ่งใช้บังคับเมื่อพ้นสิบห้าวันนับแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา (ข้อ ๕) ต่อมา มีประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง ดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายหรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๓๘ ข้อ ๒ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๐ ข้อ ๔ (๒) และลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ข้อ ๔ (๒) แต่ก็เป็น การมอบอำนาจให้แก่บริษัทเงินทุน และ

(๒.๑) ยินยอมให้บริษัทเงินทุนออกประกาศใช้ไปก่อนแล้ว จึงให้แจ้งธนาคารแห่งประเทศไทยทราบภายในเจ็ดวันตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง ดอกเบี้ยและส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายหรืออาจเรียกได้ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ข้อ ๕ แล้วต่อมาลดลงเหลือสามวันตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง ดอกเบี้ยและส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายหรืออาจเรียกได้ (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๐ ข้อ ๒ นับแต่วันที่บริษัทเงินทุนออกประกาศ ทั้งๆ ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยจะออกประกาศนี้ได้ด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เพียงแต่กฎหมายไม่กำหนดให้ต้องลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา แสดงว่า ธนาคารแห่งประเทศไทยไม่สนใจใช้อัตราดอกเบี้ยเป็นมาตรการสำคัญของนโยบายการเงินควบคุมบริษัทเงินทุนเลย

(๒.๒) ยินยอมให้บริษัทเงินทุนบวกส่วนต่างสูงสุดที่บริษัทเงินทุนจะใช้บวกเข้ากับอัตราดอกเบี้ย ในกรณีที่ผู้กู้ยืมปฏิบัติผิดเงื่อนไข

(๒.๓) ยินยอมให้บริษัทเงินทุนกำหนด “ลูกค้าทั่วไป” “ลูกค้าชั้นดี” “สถาบันการเงินต่างประเทศ” เอง

ทั้งนี้ โดยธนาคารแห่งประเทศไทยไม่มีอำนาจที่จะกระทำการข้างต้นตามพระราชบัญญัติดังกล่าวได้

(๓) พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติว่า มาตรา ๔ เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขภาวะเศรษฐกิจของประเทศ รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทย มีอำนาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงิน อาจคิดจากผู้กู้ยืม หรือคิดให้ผู้ให้กู้ยืม ให้สูงกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีได้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ไม่กำหนดอัตราดอกเบี้ยเอง แต่ได้มอบหมายให้สถาบันการเงินเป็นผู้กำหนดแทน โดยออกประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง อัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินอาจคิดได้จากผู้กู้ยืม พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ กำหนดให้บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ หรือบริษัทเครดิตฟองซิเอร์อาจคิดจากผู้กู้ยืม หรือคิดให้ผู้ให้กู้ยืมได้ไม่เกินอัตราที่สถาบันการเงินดังกล่าวประกาศกำหนด

(๔) ต่อไปนี้ คงจะต้องพิจารณาเรื่องทำนองนี้ประกอบกับพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๕๐ ด้วย (พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่นิติกรรมหรือสัญญาที่ทำขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ คือ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑) เพราะในทางปฏิบัติผู้กู้ยืมจะไม่อ่าน หรือมีโอกาसानอ่านสัญญากู้ยืมเงิน และเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคอาจจำเป็นต้องให้ผู้ให้กู้ยืม หรือบริษัทเงินทุนต้องแจ้งข้อความที่เป็นสาระสำคัญของสัญญาให้ผู้กู้ยืมแต่ละคนทราบทุกครั้ง เช่น เจ้าหน้าที่สำรวจ

ต้องแจ้งให้ผู้ถูกจับกุมทุกรายทราบขณะจับกุมว่า ผู้ถูกจับกุมมีสิทธิที่จะไม่พูดอะไรทั้งสิ้นจนกว่าจะได้ปรึกษาทนายความแล้ว

จึงบันทึกข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นไว้เป็นหลักฐานให้สาธารณชนทราบไว้ในคำวินิจฉัยนี้

โดยที่พยานหลักฐานที่ศาลรัฐธรรมนูญได้รับข้างต้นเพียงพอที่จะพิจารณาคดีนี้ได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องแสวงหาพยานหลักฐานอื่นได้อีก

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๑) รัฐธรรมนูญ

แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕

พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐

(๒) ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๗ และมาตรา ๖๕๔

(๓) พระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๓

(๔) พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์

พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๐ มาตรา ๗๐ และมาตรา ๗๕

(๕) พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ มาตรา ๓ มาตรา ๔

มาตรา ๕ และมาตรา ๖

(๖) พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัย

(๑) ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในการกู้ยืมเงิน หรือรับเงินจากประชาชน และกำหนดอัตราดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายหรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕ และประกาศบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) ที่กำหนดอัตราดอกเบี้ยสำหรับเงินกู้ยืมที่อาจคิดจากผู้กู้ยืม ที่ออกตามประกาศดังกล่าว เป็นบทบัญญัติ แห่งกฎหมายตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

(๒) พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ขัดต่อพระราช บัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไข เพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ หรือรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖ มาตรา ๒๘ วรรคสอง และมาตรา ๓๐ หรือไม่

คำวินิจฉัย

ปัญหาแรก คดีนี้บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นบริษัทเงินทุน ตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และเป็นสถาบันการเงินตามพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ คิดดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมจากบริษัท พาต้าอินเตอร์ดีพาร์ทเมนท์ กรุ๊ป จำกัด กับพวก เกินร้อยละสิบห้าต่อปี โดยอาศัยอำนาจตามประกาศของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในเรื่องการให้กู้ยืมเงินหรือรับเงินจากประชาชน และกำหนดอัตราดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายหรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕ นั้น พิจารณาแล้ว เห็นว่า ประกาศดังกล่าวมิใช่บทบัญญัติของกฎหมาย เพราะไม่เป็นพระราชบัญญัติ พระราชกำหนด พระราชกฤษฎีกา ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๐ วรรคห้า และ มาตรา ๒๒๑ หรือกฎหมายอื่นที่มีบทบัญญัติที่เทียบเท่าอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ดังคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๔/๒๕๕๒ เรื่อง ศาลจังหวัด สงขลาส่งข้อโต้แย้งของจำเลย (นายเกรียงศักดิ์ แซ่เล่า) ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๔ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๒ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ประกาศของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ที่ออกโดยอาศัยอำนาจ ตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ มิใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณาวินิจฉัยให้ได้ ดังนั้น ประกาศของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) และประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ในเรื่องดังกล่าวจึงไม่อยู่ในอำนาจศาลรัฐธรรมนูญที่จะรับไว้พิจารณาได้

ปัญหาที่สอง พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ขัดต่อพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๕๓๕ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ หรือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ หรือไม่ นั้นเห็นว่า

(๑) ถ้ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ กำหนดอัตราดอกเบี้ยถูกต้อง คือ ให้บริษัทเงินทุนคิดดอกเบี้ยได้ไม่เกินร้อยละ ๒๑ ต่อปี (เช่น ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง อัตราสูงสุดของดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินอาจคิดได้จากผู้กู้ยืม (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๓ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๓ ข้อ ๑

(แก้ไข ๕)) มิใช่มอบอำนาจให้บริษัทเงินทุนคิดดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมจากผู้กู้ยืมตามอัตราที่สถาบันการเงินดังกล่าวกำหนด (เช่น ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง อัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินอาจคิดได้จากผู้กู้ยืม พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ ข้อ ๓) และธนาคารแห่งประเทศไทยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๐ กำหนดอัตราดอกเบี้ยถูกต้อง คือ ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้บริษัทเงินทุนคิดดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมไม่เกินอัตราที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนด หรือการที่ธนาคารแห่งประเทศไทยยกเลิกประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติในการกู้ยืมเงินหรือรับเงินจากประชาชน และการกำหนดอัตราดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่ายหรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕ โดยใช้ประกาศของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ซึ่งออกโดยถูกต้องตามพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ แทนบริษัทเงินทุนยอมคิดดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมได้เกินร้อยละ ๑๕ ต่อปี แต่ไม่เกินอัตราดอกเบี้ยที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนดโดยถูกต้องได้ เพราะพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ ฯ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขภาวะเศรษฐกิจของประเทศ รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทย มีอำนาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินอาจคิดจากผู้กู้ยืมหรือคิดให้ผู้ให้กู้ยืมให้สูงกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีได้” มาตรา ๕ บัญญัติว่า “การกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามพระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนถึงอำนาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามที่มีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้โดยเฉพาะ แต่การกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามกฎหมายนั้น จะต้องไม่เกินอัตราดอกเบี้ยที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๕” และมาตรา ๖ บัญญัติว่า “เมื่อรัฐมนตรีกำหนดอัตราดอกเบี้ยตาม มาตรา ๕ แล้ว มิให้นำมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับแก่การคิดดอกเบี้ยของสถาบันการเงินที่รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๕” พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ จึงไม่ขัดกับพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๓ ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลใด (ก) ให้บุคคลอื่นยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือ... ท่านว่า บุคคลนั้นมีความผิดฐานเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา ต้องระวางโทษจำคุก...” เพราะในขณะที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีเพียงประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๔ กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้ แต่เนื่องจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นกฎหมายที่ได้ใช้บังคับมานานแล้ว และบัดนี้ ภาวะการเงินของตลาดโลกและตลาดภายในประเทศได้เปลี่ยนแปลงไป เป็นอันมาก หากยังคงจำกัดไว้ในอัตราเดิมจะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศและทำให้

ขาดความคล่องตัวในอันที่ทางราชการจะใช้อัตราดอกเบี้ยเป็นเครื่องมือเพื่อประโยชน์ในทางนโยบายการเงินในอันที่จะแก้ปัญหาเศรษฐกิจต่างๆ ของประเทศ จึงจำเป็นต้องมีพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะและมีการแก้ไขบทบัญญัติบางส่วนในเวลาต่อมาเพื่อให้เหมาะสมกับกาลสมัย

(๒) ส่วนข้อโต้แย้งของผู้ร้องที่ว่า ผู้ถูกร้อง (โจทก์) เป็นบุคคลตามกฎหมาย และผู้ร้อง (จำเลยทั้งหมด) ก็เป็นบุคคลตามกฎหมาย สถาบันการเงินมีเพียง ๑๐๐ แห่ง แต่ประชาชนทั่วไปมีประมาณ ๖๐ ล้านคน และเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ การคิดดอกเบี้ยเกินร้อยละสิบห้าต่อปีของสถาบันการเงินตามพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในวันทำสัญญา หรือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๘ วรรคสอง และมาตรา ๓๐ นั้น เห็นว่า ทั้งผู้ถูกร้องและผู้ร้อง (ยกเว้นจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๖) ต่างก็เป็นนิติบุคคล สถาบันการเงินหรือบริษัทเงินทุนคิดดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมได้ตามพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ และพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ส่วนบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่กล่าวถึงนั้น ทั้งหมดอยู่ในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย สำหรับรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติที่มีความมุ่งหมายที่จะคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลธรรมดาให้เท่าเทียมกันไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด ฯลฯ กรณีของผู้ร้องนี้เป็นการสมัครใจกู้ยืมเงิน มิได้ถูกผู้ใดบังคับหรือถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามพระราชบัญญัติดังกล่าวตามที่ผู้ร้องเข้าใจ พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องของผู้ร้อง

นายประเสริฐ นาสกุล
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ